

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการทําวิจัยเรื่อง "ความตึกเห็นของครูภาษาไทยและนักเรียนคาบอศเกี่ยวกับ การจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยระดับมัธยมศึกษา ในโรงเรียนสอนคนคาบอศและ โรงเรียนในโครงการเรียนร่วมสอนนักเรียนคาบอศ" นี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าหนังสือ เอกสาร และงานวิจัยต่าง ๆ ทั้งในและต่างประเทศ และได้นำเสนอผลการศึกษาค้นคว้า ดังนี้

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาคนคาบอศ

1. ความหมายของการศึกษาพิเศษ
2. ประวัติการจัดการศึกษาคนคาบอศ
3. การจัดการเรียนการสอนแก่นักเรียนคาบอศ
 - 3.1 การใช้หลักสูตรและหนังสือเรียน
 - 3.2 วิธีสอนและการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน
 - 3.3 การใช้สื่อการเรียนการสอน
 - 3.4 การวัดและการประเมินผล

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยในประเทศ

งานวิจัยต่างประเทศ

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาคนคาบอศ

1. ความหมายของการศึกษาพิเศษ

กองการศึกษาพิเศษ (2523 : 1) ได้ให้ความหมายของการศึกษาพิเศษ ว่า "เป็นการจัดการศึกษาที่จัดให้แก่เด็กพิเศษ หรือมีสภาพผิดปกติทางกายหรือสติปัญญา แตกต่างจากเด็กปกติจนไม่สามารถเรียนในโรงเรียนปกติได้"

คาร์เตอร์ วี กูด (Carter V. Good 1973 : 38) นิยามการศึกษาพิเศษไว้ว่า "การศึกษาพิเศษ คือ การศึกษาของนักเรียนที่แตกต่างจากกลุ่มนักเรียนทั่วไป ทางร่างกาย อารมณ์ หรือด้านสังคม จนต้องมีการปรับเปลี่ยนเนื้อหาหลักสูตร วิธีสอน และอัตราความก้าวหน้าตามที่คาดหวัง ทั้งนี้เพื่อตอบสนองความต้องการจำเป็นทางการศึกษา ของนักเรียนดังกล่าวอย่างเหมาะสม"

เอส เอ เคิร์ก และ เจ เจ แกลแลกเนอร์ (S.A.Kirk and J.J.Gallagher 1979 : 22) ให้ความหมายของการศึกษาพิเศษว่า "เป็นการบริการเพิ่มเติมเสริมจากโปรแกรมการศึกษาภาคปกติ เพื่อช่วยเด็กพิเศษในการพัฒนาศักยภาพของตน"

กัมบลิว แอล เฮอเวิร์ด และ เอ็ม ที ออร์แลนสกี (W.L. Heward and M.D. Orlansky 1980 : 29) ให้ความจำกัดความของการศึกษาพิเศษว่า "การศึกษาพิเศษ คือ การจัดสภาพแวดล้อมทางกายภาพ สื่อวัสดุอุปกรณ์พิเศษ กระบวนการสอน และความช่วยเหลืออื่น ๆ โดยการวางแผนเป็นรายบุคคลและการติดตามผลอย่างเป็นระบบ เพื่อมุ่งช่วยเด็กพิเศษให้สามารถพึ่งตนเองมากที่สุด และบรรลุความสำเร็จทางการศึกษา มากที่สุด"

จากความหมายและคำจำกัดความข้างต้น สรุปได้ว่า การศึกษาพิเศษเป็นการจัดการศึกษาให้แก่ผู้ที่มีความบกพร่องทางร่างกายและสติปัญญา เพื่อให้สามารถพัฒนา ศักยภาพของตนให้เต็มความสามารถ

2. ประวัติการจัดการศึกษาคนตาบอด

การศึกษาของคนตาบอดในประเทศไทยเริ่มขึ้นเมื่อ พ.ศ. 2482 โดยสุภาพสตรีตาบอดชาวอเมริกันชื่อ นางสาวเยนีวีฟ คอลฟิลด์ (Miss Genevieve Caulfield) ได้ริเริ่มสอนเด็กตาบอดไทยขึ้นเป็นครั้งแรก โดยมีหม่อมเจ้าหญิงพวงมาศผกา ซึ่งเป็นพระธิดาในสมเด็จพระยาจักรีดำรงราชานุภาพเป็นลูกศิษย์พระองค์แรก ต่อมาได้มีผู้ใจบุญคนหนึ่งร่วมกันจัดตั้งมูลนิธิชื่อ "มูลนิธิช่วยและให้การศึกษแก่คนตาบอดในประเทศไทย" โดยมีวัตถุประสงค์ที่จะให้การศึกษแก่คนตาบอดโดยไม่จำกัดเพศ ชาติ หรือศาสนา มีหลวงเลขา-วิจารณ์เป็นนายกมูลนิธิ ต่อมา มูลนิธิดังกล่าวก็ได้ตั้งโรงเรียนสอนคนตาบอดขึ้น นับเป็นการเปิดศักราชแห่งการให้การศึกษแก่คนพิการเป็นครั้งแรก ในปี พ.ศ. 2494 สมเด็จพระ

พระนางเจ้าพระบรมราชินีนาถทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ รับมูลนิธินี้ไว้ในพระบรมราชูปถัมภ์ และต่อมาได้เปลี่ยนชื่อเป็น "มูลนิธิช่วยคนตาบอดแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์"

ในปี พ.ศ. 2502 ได้มีบุคคลคณะหนึ่งในภาคเหนือได้ร่วมกันจัดตั้งมูลนิธิช่วยคนตาบอดภาคเหนือขึ้น และได้จดทะเบียนเป็นโรงเรียนราษฎร์ สังกัดกระทรวงศึกษาธิการ โดยกองการศึกษาพิเศษ กรมสามัญศึกษา ได้จัดส่งครูไปช่วยสอน ต่อมา ในปี พ.ศ. 2523 มูลนิธิช่วยคนตาบอดภาคเหนือได้โอนโรงเรียนดังกล่าวให้รัฐบาลดำเนินการ โดยสังกัดกองการศึกษาพิเศษ กรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ใช้ชื่อว่า "โรงเรียนสอนคนตาบอดภาคเหนือ จังหวัดเชียงใหม่ ในพระบรมราชูปถัมภ์"

ในปี พ.ศ. 2521 มูลนิธิธรรมิกชนเพื่อคนตาบอดในประเทศไทย ได้ตั้งศูนย์การศึกษาคนตาบอด จังหวัดขอนแก่นขึ้น

ในปี พ.ศ. 2527 กระทรวงศึกษาธิการได้ประกาศจัดตั้งโรงเรียนสอนคนตาบอดภาคใต้ จังหวัดสุราษฎร์ธานี ขึ้น และได้เปิดสอนนักเรียนตาบอดอายุระหว่าง 7-14 ปี ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ถึง มัธยมศึกษาปีที่ 3

การจัดการเรียนร่วมระหว่างนักเรียนตาบอดกับนักเรียนปกติ ได้จัดขึ้นเป็นครั้งแรกในปี พ.ศ. 2499 โรงเรียนสอนคนตาบอดกรุงเทพฯ ได้ส่งนักเรียนตาบอดที่จบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยคัดเลือกจากนักเรียนที่เรียนดีและช่วยเหลือตนเองได้ เพื่อไปเรียนร่วมในโรงเรียนเซนต์คาเบรียลในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ซึ่งได้ผลเป็นที่น่าพอใจ จึงขยายไปตามโรงเรียนเอกชนและโรงเรียนรัฐบาลอีกหลายแห่ง โดยมูลนิธิช่วยคนตาบอดแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ ได้ให้ความสนับสนุนด้านทุนการศึกษา ทุนซื้อตำรา และอุปกรณ์พิเศษ ฯลฯ (วิมล อ่องอำพร 2527 : 2)

ในปี พ.ศ. 2507 กองการศึกษาพิเศษ กรมสามัญศึกษา ได้เริ่มโครงการเรียนร่วม โดยได้จัดให้มีการฝึกอบรมครูสอนเสริม (resource teacher) และครูเดินสอน (itinerant teacher) ขึ้น โดยได้รับความช่วยเหลือจากมูลนิธิเพื่อช่วยคนตาบอดโพนทะเล หรือในปัจจุบันใช้ชื่อ Helen Keller International (HKI) ร่วมกับ UNICEF อย่างไรก็ดี หลังจากนั้นแล้ว โครงการฝึกอบรมครูดังกล่าวก็หยุดดำเนินการ

การไป เนื่องจากโครงการทดลองเรียนร่วมนี ในเวลาต่อมาได้ประสบปัญหาต่าง ๆ เหลือ
เพียงนักเรียนจำนวนน้อยที่เรียนร่วมอยู่ในโรงเรียนปกติ โดยมีครูจากโรงเรียนสอนคนตาบอด
กรุงเทพฯไปให้ความช่วยเหลือเป็นครั้งคราว

ต่อมา ในปี พ.ศ. 2521 ได้มีการจัดตั้งมูลนิธิธรรมิกชนเพื่อคนตาบอดใน
ประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ มูลนิธิดังกล่าวได้ตั้งศูนย์การศึกษาคนตาบอด จังหวัด
ขอนแก่น เพื่อส่งเสริมการศึกษาแบบเรียนร่วมโดยเฉพาะ ศูนย์ดังกล่าวได้ส่งนักเรียนตาบอด
ไปเรียนร่วมในโรงเรียนต่าง ๆ ทั้งระดับประถมศึกษา และมัธยมศึกษา ในปีการศึกษา
2532 มีนักเรียนตาบอดระดับมัธยมศึกษาไปเรียนร่วมในโรงเรียนมัธยมศึกษา จำนวน 4 โรงเรียน
คือ โรงเรียนนครขอนแก่น โรงเรียนขอนแก่นวิทยายน โรงเรียนแก่นนครวิทยาลัย และ
โรงเรียนกัลยาณวัตร โดยมีครูการศึกษาพิเศษให้ความช่วยเหลือในด้านการสอนซ่อมเสริม
และการเล่าเรียน เช่น จัดพิมพ์เอกสารต่าง ๆ เป็นอักษรเบรลล์ ผลิตอุปกรณ์การเรียน
การสอนที่เหมาะสมกับนักเรียนตาบอด

สำหรับโรงเรียนในโครงการเรียนร่วมสอนนักเรียนตาบอดในกรุงเทพมหานคร
ในปัจจุบัน (ปีการศึกษา 2532) มีทั้งสิ้น 2 โรงเรียน คือ โรงเรียนชินนโรสวิทยาลัย และ โรงเรียน
วิศุทธิ์วิทยาราม โดยมีครูการศึกษาพิเศษจากกองการศึกษาพิเศษ กรมสามัญศึกษา ให้ความ
ช่วยเหลือแก่นักเรียนดังกล่าว

3. การจัดการเรียนการสอนแก่นักเรียนตาบอด

3.1 การใช้หลักสูตรและหนังสือเรียน

หลักสูตรที่ใช้สอนนักเรียนตาบอดทั้งในโรงเรียนสอนคนตาบอด และ
โรงเรียนในโครงการเรียนร่วมสอนนักเรียนตาบอดใช้หลักสูตรปกติ คือ หลักสูตรมัธยมศึกษา
ตอนต้น พุทธศักราช 2521 และ หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2524 ทั้ง
หลักการ จุดหมาย โครงสร้าง และหลักเกณฑ์การใช้หลักสูตร คงไว้ความหลักสูตรปกติ
ทุกประการ ส่วนเกณฑ์ในการแบ่งเนื้อหา นั้น ใช้เกณฑ์เดียวกันกับนักเรียนปกติในกลุ่มโรงเรียน
เดียวกัน

บิล ฮาร์ เกียร์ฮาร์ท (Bill R.Gearheart 1982 : 70) กล่าวว่า ข้อจำกัดอันเกิดจากปัญหาทางสายตานั้น ไม่จำเป็นต้องเตรียมหลักสูตรพิเศษให้ก็จริง แต่คงจะต้องมีการบริหารหลักสูตรในลักษณะเพิ่มหรือปรับปรุง เปลี่ยนแปลงบ้างเพื่อชดเชยข้อจำกัดทางสายตา เช่น การสอนสภาพแวดล้อมและการเคลื่อนไหว การรับรู้ทางโสตประสาท ฯลฯ

การคัดแปลงหรือปรับปรุงหลักสูตรให้เหมาะสมกับนักเรียนตาบอดนั้น ต้องเกิดผลจากการเห็นไปสู่การได้ยินและการรับรู้ด้วยสัมผัส ซึ่งสามารถทำได้โดย การสอนอ่านและเขียนอักษร เบรลล์ซึ่งเป็นอักษรเบรลล์เฉพาะคนตาบอด การสร้างหุ่นจำลองของจริง แผนภาพหุ่น ฯลฯ

เนื่องจากเด็กตาบอดมีข้อจำกัดด้านสภาพร่างกาย ไม่อาจเรียนรู้ได้ครบถ้วนตามหลักสูตรสำหรับเด็กทั่วไป จึงได้มีการพิจารณาปรับปรุง เปลี่ยนแปลง โดยมีการคัดทอน แก้ไข เพิ่มเติมจุดประสงค์การเรียนรู้รายวิชาต่าง ๆ ให้เหมาะสมกับเด็กตาบอด สำหรับรายวิชาภาษาไทยนั้น จุดประสงค์การเรียนรู้ส่วนใหญ่ใช้ไปกับเด็กตาบอด และกรมสามัญศึกษาได้ขออนุมัติกระทรวงศึกษาธิการแก้ไขและเปลี่ยนแปลงจุดประสงค์การเรียนรู้ทั้งรายวิชาบังคับและรายวิชาเลือกเฉพาะระดับมัธยมศึกษาตอนต้นเท่านั้น ส่วนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายไม่มีการขออนุมัติแก้ไขหรือเปลี่ยนแปลงแต่อย่างใด โดยให้อยู่ในดุลพินิจของครูผู้สอนในการปรับจุดประสงค์การเรียนรู้ให้เหมาะสมกับนักเรียนตาบอด กรมสามัญศึกษา (2527 : 228-236) กล่าวถึงจุดประสงค์การเรียนรู้รายวิชาภาษาไทยชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 สำหรับคนตาบอด ดังนี้

จุดประสงค์การเรียนรู้

วิชา ภาษาไทย ท 101 , ท 102

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

1. จับใจความสำคัญจากคำพูดหรืองานเขียนที่มีผู้อ่านให้ฟัง และบอกข้อความสำคัญรองลงไปได้
2. แยกข้อเท็จจริงจากข้อคิดเห็นได้
3. สนทนากับเพื่อนเกี่ยวกับวิชาที่เรียนหรือเรื่องราวที่น่าสนใจได้

4. นำเรื่องราวที่สนทนากันไปแล้วให้ผู้ฟัง โยงไม่เสริมความหรือไม่ตัดความได้
5. อภิปรายในกลุ่มได้
6. รายงานผลการประชุมกลุ่มเฉพาะสาระสำคัญได้
7. ชี้แจงเหตุผลและอธิบายความต้องการของคนและของกลุ่มให้คนทั่วไปเข้าใจได้
8. อ่านออกเสียงทั้งร้อยแก้วและร้อยกรองได้ถูกต้อง
9. อ่านทำนองเสนาะได้ถูกต้อง
10. อ่านเว้นวรรคตอนได้ถูกต้อง
11. อ่านในใจจากหนังสือที่กำหนดให้และงานเขียนชนิดต่าง ๆ ได้
12. พิจารณาและวิเคราะห์ความรู้สึกที่มีต่อหนังสือที่อ่านได้
13. ตีความจากสิ่งตีพิมพ์ต่าง ๆ ได้
14. บอกส่วนที่ - ส่วนบทพร้อมของหนังสือพร้อมทั้งให้เหตุผลได้สมควรแก่วัย
15. รู้จักใช้ห้องสมุดให้เกิดประโยชน์แก่การเรียนภาษาไทย
16. ตีกลอนข้อความได้ถูกต้อง เรียบร้อย
17. เขียนตัวสะกด คำวรรันต์ ตามคำบอกได้ถูกต้อง
18. เขียนหรือพิมพ์จดหมายติดต่อกันได้ตอบกับบุคคลต่าง ๆ และติดต่อบริษัทได้ถูกต้อง
19. เขียนบันทึกข้อความในการเรียนวิชาต่าง ๆ ได้
20. เรียงความจากข้อเท็จจริง และจากจินตนาการได้
21. ย่อความและขยายความ จากเรื่องที่กำหนดให้ได้
22. เขียนเว้นวรรคตอนได้ถูกต้อง
23. เขียนอักษรและเครื่องหมายตามอักษรวิธีไทยได้ถูกต้อง
24. แต่งบทประพันธ์ได้ถูกต้องตามกฎเกณฑ์ของคำประพันธ์ได้
25. บอกลักษณะและกฎเกณฑ์ของภาษาไทยได้ถูกต้อง
26. นำหลักต่าง ๆ ของภาษาไทยไปใช้เพื่อให้เกิดประโยชน์ในการสื่อสารของภาษาไทยได้
27. บอกกฎเกณฑ์ และศัพท์บัญญัติเท่าที่จำเป็นได้
28. ใช้ภาษาให้สอดคล้องกับหลักภาษาได้

จุดประสงค์การเรียนรู้
 วิชาภาษาไทย ท 203 , ท 204
 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

1. ฟังการบรรยายแล้วสามารถบันทึกใจความสำคัญได้
2. ฟัง โอวาทแล้วสามารถบอกข้อคิดได้
3. บอกข้อควรปฏิบัติและไม่ควรปฏิบัติจากการฟังพระธรรมเทศนาได้
4. แยกข้อเท็จจริงและข้อคิดเห็นจากการอภิปรายได้
5. จับใจความเรื่องต่าง ๆ จากการฟังวิทยุกระจายเสียง และแถบบันทึกเสียงได้
6. พுகินที่ประชุมกลุ่มในหัวข้อที่ต้องใช้ความคิดได้
7. บรรยายเรื่องที่อ่านจากหนังสือได้
8. เล่าเหตุการณ์ที่พบเห็นและเหตุการณ์ที่ประสบกับตนเองตามลำดับก่อนหลังได้
9. บอกข้อเท็จจริงและข้อคิดเห็นจากการอ่านและฟังได้
10. ชี้แจงสภาพและเหตุการณ์ตามความเป็นจริงได้
11. เล่าประวัติของตนเองและผู้อื่นได้
12. อ่านเนื้อความที่ยาวและมีเนื้อหาที่ยากได้
13. อ่านออกเสียงได้ถูกต้องตามอักขรวิธีและแบ่งวรรคตอนได้
14. อ่านโดยเน้นความและทำเสียงให้เหมาะสมกับเนื้อเรื่องที่อ่านได้ถูกต้อง
15. อ่านทำนองเสนาะได้
16. จำแนกรูปแบบของหนังสือต่าง ๆ เช่น เรื่องสั้น บทความ นิยาย ฯลฯ ได้
17. บอกใจความสำคัญและผลความของบทความที่น่าสนใจได้
18. บอกและวิจารณ์หรือประเมินค่าลักษณะนิสัยของตัวละครในเรื่องที่อ่านได้
19. บอกลักษณะของวรรณคดีจากเรื่องที่อ่านได้ถูกต้อง
20. บอกจุดมุ่งหมายของผู้แต่งเรื่องได้ถูกต้อง
21. วิเคราะห์การใช้ถ้อยคำ ส่วนวน จากเรื่องที่อ่านได้
22. เขียนข้อความตามความนึกคิดและจินตนาการได้
23. เขียนความเรียงที่สมควรแก่วัย โดยนำข้อเท็จจริงที่มีหลักฐานอ้างอิง มาประกอบ
 ข้อเขียนได้

24. เขียนคำประพันธ์ใดถูกต้องตามสมควรแก่ศักยภาพของนักเรียน
25. เขียนข้อคิดเห็น ทอมคำถาม และให้เหตุผล จากเนื้อเรื่องที่เขียนมาจากประสบการณ์ตรง หรือหนังสือที่อ่าน หรือจากการประชุมประสาน ความรู้ ความคิด จากหลาย ๆ ทางได้
26. จำแนกคำทั้ง 7 ชนิดได้อย่างถูกต้อง
27. บอกหน้าที่ของคำในประโยคได้
28. ขยายส่วนต่าง ๆ ของประโยค โดยใช้คำหรือกลุ่มคำ หรืออนุประโยคชนิดต่าง ๆ ที่กำหนดให้ได้
29. แยกส่วนของประโยคที่ใช้สันธานหลาย ๆ ชนิดได้
30. ใช้คำราชาศัพท์ให้เหมาะสมกับบุคคลได้
31. ใช้เครื่องหมายวรรคตอนที่ใช้เป็นได้

จุดประสงค์การเรียนรู้

วิชา ภาษาไทย ท 305 , ท 306

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

1. พังข้อความและเรื่องราวแล้วแสดงความคิดเห็นในเชิงสนับสนุนหรือคัดค้านได้
2. พังข้อความและเรื่องราวแล้วสรุปและนำไปใช้ประโยชน์ได้
3. อธิบายข้อความให้แจ่มแจ้งได้
4. พูกลในที่ประชุมเพื่ออภิปรายอย่างใดอย่างหนึ่งได้
5. พูกลโดยใช้ถ้อยคำให้เหมาะสมกับบุคคลต่าง ๆ ตามกาลเทศะได้
6. อภิปรายในกลุ่มเกี่ยวกับข้อความที่ไต่ถามหรือได้อ่านจากสื่อมวลชนได้
7. จำแนกรูปแบบของวรรณกรรมชนิดต่าง ๆ ได้ เช่น นวนิยาย เรื่องสั้น บทความ โฆษณาชวนเชื่อ ความเรียง ฯลฯ
8. แยกข้อเท็จจริงจากข้อคิดเห็นได้
9. บอกส่วนของบทความ หรืองานเขียนที่ใช้บรรยายโวหาร พรรณาโวหาร หรือเทคนิคโวหารได้
10. บอกส่วนดีและส่วนบกพร่องของงานเขียนโดยยกเหตุผลมาประกอบให้เหมาะสมได้

11. ทิศคามข่าวในหนังสือพิมพ์รายวัน และอ่านหนังสือต่าง ๆ โดยใช้วิจารณ์ตามได้
12. อ่านหนังสือประเภทร้อยกรองแล้วสามารถบอกอุปนิสัยและของคำประพันธ์ได้
13. ท่องจำบทประพันธ์ชนิดต่าง ๆ ได้
14. อ่านทำนองเสนาะได้ถูกต้อง
15. เขียนจดหมายเพื่อกิจธุระได้
16. ย่อความจากหนังสือที่อ่านทั้งร้อยแก้วและร้อยกรองได้
17. ถอดความจากคำประพันธ์ที่ยาก ง่าย พอสมควรได้
18. เขียนรายงานจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริงได้
19. เขียนเรียงลำดับเนื้อเรื่องที่ยาวได้
20. เขียนเรียงความจากความนึกคิดโดยใช้จินตนาการ หรือโดยใช้หลักวิชาและใช้เหตุผลที่ซับซ้อนได้
21. บอกความหมายของคำและกลุ่มคำได้
22. จำแนกชนิดของคำและกลุ่มคำได้
23. บอกข้อแตกต่างของวลีที่ใช่เป็นคำนามและวลีที่ใช่ขยายได้
24. แต่งประโยคที่ซับซ้อนได้
25. บอกลักษณะของคำที่เป็นคำไทยเดิม กับคำที่มาจากภาษาอื่น โดยเฉพาะคำบาลีและคำสันสกฤตได้
26. บอกความหมายและใช้คำราชาศัพท์ได้
27. เขียนตัวสะกดได้
28. จำแนกแบบสร้างของคำได้ เช่น คำประสม คำสมาส คำสนธิ ฯลฯ

จุดประสงค์การเรียนรู้

วิชา ภาษาไทย ท 211 (เสริมทักษะภาษา)

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

1. ฟังการบรรยายที่ยาวและซับซ้อนแล้วสรุปเนื้อหาที่สำคัญได้
2. ฟังการอภิปราย หรือโต้วาทีที่ยาวและซับซ้อนแล้วบอกข้อดี ข้อเสียได้

3. ฟังปาฐกถาธรรมและพระธรรมเทศนาที่ยาวขึ้นและบอกข้อคิดที่ควรนำไปปฏิบัติได้
4. ฟังรายการวิทยุกระจายเสียงที่เหมาะสมแก่วัยและประสบการณ์แล้วสรุปได้ถูกต้อง
5. อ่านหนังสือประเภทบันเทิงคดี และสารคดีแล้วสรุปได้
6. พูดหรือเขียนรายงาน หรือแสดงความคิดเห็นจากเรื่องที่ฟังและอ่านได้
7. แสดงบทบาทตามบทละครสั้น ๆ ที่แก่งขึ้นจากหนังสือที่อ่านได้
8. ประพันธ์ร้อยกรอง หรือบทร้อยแก้วได้
9. เขียนคำขวัญ คำอวยพร หรือข้อความที่ใช้ในชีวิตประจำวันได้
10. จักกิจกรรมเสริมที่เป็นประโยชน์ เช่น จักนิทรรศการเกี่ยวกับภาษาและวรรณคดี และร่วมกันบรรยายหรืออภิปราย แล้วแก่กรณีได้

จุดประสงค์การเรียนรู้

วิชา ภาษาไทย ท 322 (การอ่านงานประพันธ์เฉพาะเรื่อง)

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

1. อ่านหนังสือร้อยแก้วและร้อยกรองตามที่กำหนดให้ได้
2. วิเคราะห์และวิจารณ์รูปแบบของคำประพันธ์ชนิดต่าง ๆ ได้
3. วิเคราะห์และวิจารณ์ลักษณะของตัวละครในคำประพันธ์ชนิดต่าง ๆ ได้
4. วิเคราะห์และวิจารณ์โครงเรื่องของคำประพันธ์ชนิดต่าง ๆ ได้
5. วิเคราะห์และวิจารณ์ถ้อยคำ สำนวน และวิธีเสนอเรื่องของบทประพันธ์ชนิดต่าง ๆ ได้
6. วิเคราะห์และวิจารณ์หนังสือทั้งประเภทสารคดี และบันเทิงคดีได้
7. อภิปราย หรือเขียนรายงานเกี่ยวกับคำประพันธ์ได้

จุดประสงค์การเรียนรู้

วิชาภาษาไทย ท 331 (ภาษาไทยเพื่อกิจวัตร)

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

1. ดึงดูดส่วนราชการในท้องที่ ร้านค้า สหกรณ์ ฯลฯ ได้

2. หาและหมุนหมายเลขโทรศัพท์ที่ไ้รวดเร็วและถูกต้อง
3. พังและผูกโทรศัพท์ที่ไ้รวดเร็วและถูกต้อง
4. ใช้ถ้อยคำที่เหมาะสมและถูกต้องในการพูดโทรศัพท์
5. จกข้อความที่รับฝากสั่งหรือนักหมายไ้ถูกต้อง
6. บอกให้กรอกแบบฟอร์มทางราชการ หรือบริษัท ร้านค้า และองค์การอื่น ๆ ไ้
7. อ่านเอกสารสิทธิและหนังสือสัญญาเงินกู้ไ้
8. ตึกคอกับพนักงานในท้องที่ในเรื่องที่จำเป็น เช่น เรื่องเกี่ยวกับสุขภาพพลานามัย การแจ้งความการเกิด และการตาย และการสมัครเข้าเป็นสมาชิกชุมนุม หรือ สมาคม ฯลฯ ไ้
9. ช่วยอธิบายและแนะนำผู้อื่นในการเขียนบันทึก เรื่องราวต่าง ๆ ที่พอจะทำได้ เช่น การประชุมกลุ่มเกษตรกร หรือกิจการอื่น ๆ ที่คล้ายคลึงกันไ้

กานหนังสือเรียนของนักเรียนคาบอคในระกัมมัธยมศึกษานั้น ปัจจุบัน มีหน่วยงานที่ดำเนินการจัดพิมพ์หนังสือเรียนเป็นอักษร เบรลล์ คือ หองสมุดคอดลิลคเพื่อคนคาบอคแห่งประเทศไทย ซึ่งไ้จัดพิมพ์หนังสือเรียนรายวิชาบังคับทุกรายวิชาของกรมวิชาการ ทั้งระกัมมัธยมศึกษาตอนคัน และระกัมมัธยมศึกษาตอนปลาย และไ้บริการแบบให้เปล่าให้แก่นักเรียนคาบอคระกัมมัธยมศึกษาทั่วประเทศทั้งในโรงเรียนสอนคนคาบอค และโรงเรียนในโครงการเรียนรวมสอนนักเรียนคาบอค

การจกพิมพ์หนังสือเรียนเป็นอักษร เบรลล์นั้น ไ้จัดพิมพ์เนื้อหาทุกอย่างเหมือนหนังสือเรียนปกติ และในส่วนที่เป็นรูปภาพ ใช้วิธีการบรรยายภาพแทนสำหรับหนังสือเรียนวิชาภาษาไทยระกัมมัธยมศึกษาที่จกพิมพ์เป็นอักษร เบรลล์ไ้แล้วนั้น ปัจจุบัน มีการจกพิมพ์เฉพาะหนังสือเรียนวิชาบังคับเท่านั้นไ้แก่ หนังสือเรียนชุดทักษะสัมพันธ์ เล่ม 1, 2 และ 3 หนังสือเรียนวิชาหลักภาษาไทย ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1, 2 และ 3 หนังสือเรียนชุดวรรณวิจกษณ์ ทักษะพัฒนา และ ภาษาพิจารณ์ ส่วนหนังสืออ่านนอกเวลา หรือหนังสืออ่านประกอบ ยังไม่มีการจกพิมพ์เป็นอักษร เบรลล์แต่อย่างไ้ อย่างไรก็คามไ้มีการบันทึกเสียงเรื่องราวต่าง ๆ เหล่านั้นลงในแถบบันทึกเสียงโดยเจ้าหน้าที่ของหองสมุดคอดลิลคเพื่อคนคาบอคแห่งประเทศไทย และอาสาสมัครที่เข้ามาช่วยงานของหองสมุดควย

3.2 วิธีสอนและการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน

การเรียนการสอนวิชาภาษาไทยอย่างมีประสิทธิภาพนั้น ขึ้นอยู่กับความสามารถของครูในการเลือกใช้วิธีสอนแต่ละแบบให้สอดคล้องเนื้อหาวิชา วัย และประสบการณ์ของนักเรียน เพื่อให้นักเรียนเห็นความสำคัญและสนใจเรียนวิชาภาษาไทย สุจริต เพียรชอบ (2531 : 157) กล่าวว่า "ครูภาษาไทยควรพลิกแพลงนำวิธีการสอนต่าง ๆ มาใช้ เพื่อให้นักเรียนเกิดความสนุกสนาน และบรรยากาศในการเรียนมีชีวิตชีวาขึ้น โดยไม่พยายามใช้วิธีการเดียวซ้ำซาก"

นอกจากครูจะต้องเลือกใช้วิธีสอนแบบต่าง ๆ ให้เหมาะสมแล้ว ควรจะต้องรู้วิธีการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนด้วย จิรภา ลิมป์เลิศเสถียร (2528 : 4) ได้เสนอแนะไว้ว่า "การที่จะพัฒนาผู้เรียนให้สามารถใช้ทักษะทางภาษาทุกด้านอย่างมีประสิทธิภาพนั้น ครูจะต้องจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้เหมาะสม เพื่อเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกทักษะทั้งสี่ รวมทั้งเสริมสร้างความรู้ในก้นวรรณคดี และหลักภาษาให้ครบถ้วน"

การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย แบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ กิจกรรมการเรียนการสอนในชั้นเรียน และกิจกรรมการเรียนการสอนนอกชั้นเรียน

กิจกรรมการเรียนการสอนในชั้นเรียน จัดขึ้นเพื่อให้ผู้เรียนได้ฝึกทักษะทางภาษา สนุกสนาน เพลิดเพลิน และเข้าใจบทเรียนได้ดียิ่งขึ้น ในการจัดกิจกรรม ครูสามารถจัดได้ทั้งในการนำเข้าสู่บทเรียน ชั้นสอน และการสรุปบทเรียน และควรจัดให้สัมพันธ์กับเนื้อหาและจุดประสงค์ตามที่หลักสูตรกำหนดด้วย ชูดี ชัชวาลกิจ (2526 : 74) ได้เสนอแนะเกี่ยวกับหลักการจัดกิจกรรมในชั้นเรียนว่า ควรคำนึงถึงสิ่งต่อไปนี้ คือ

1. ครูควรวางโครงการและเตรียมแผนงานไว้ล่วงหน้า ก่อนเปิดภาคเรียนใหม่
2. การจัดกิจกรรม ควรจัดให้ครบทุกด้าน ได้แก่ การใช้ภาษา หลักภาษา และวรรณคดี

3. กิจกรรมที่สอดคล้องกับบทเรียนและเหมาะสมกับวัย
จะมีประโยชน์และน่าสนใจสำหรับนักเรียน
4. ครูต้องคำนึงถึงเวลา โอกาส อุปกรณ์ งบประมาณ
สถานที่ และบุคลากร
5. เปิดโอกาสให้นักเรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมอย่างทั่วถึง
6. แจงจุดประสงค์ในการจัดกิจกรรมให้นักเรียนทราบทุกครั้ง
7. รับผิดชอบต่อปัญหาทุกอย่างให้ผ่านไปด้วยความราบรื่น
8. ควรจัดกิจกรรมแบบทักษะสัมพันธ์ คือ ให้ความสัมพันธ์
เกี่ยวกับทักษะทั้งสี่ ได้แก่ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน

ส่วนกิจกรรมนอกชั้นเรียน หรือกิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาภาษาไทย
เป็นการจัดเพื่อเสริมการเรียนการสอนในชั้นเรียนให้ดีขึ้น สุจริต เพียรชอบ (2531 : 22)
กล่าวถึงความสำคัญของกิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาภาษาไทยไว้ว่า "การจัดกิจกรรมเสริม
หลักสูตรจะช่วยให้นักเรียนได้มีความรู้ทางด้านภาษาไทยดีขึ้น มีความคล่องแคล่ว ชำนิชำนาญ
ในการใช้ภาษา และมีทัศนคติที่ดีต่อวิชาภาษาไทย"

การจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยในโรงเรียนสอนคนตาบอด
และโรงเรียนในโครงการเรียนร่วมสอนนักเรียนตาบอดเป็นไปตามหลักการ จุดหมาย
และเนื้อหาวิชาของหลักสูตรวิชาภาษาไทยเหมือนโรงเรียนมัธยมศึกษาทั่วประเทศ ตาม
นโยบายของแผนการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2520 หมวด 2 ข้อ 15 ระบุว่า
"รัฐพึงจัดและสนับสนุนผู้ยากไร้ ผู้มีความพิการทางร่างกาย จิตใจ หรือสังคม และ
ผู้คอยโอกาสทางการศึกษา ให้ได้รับการศึกษาโดยทั่วถึงกัน" และ หมวด 3 ข้อ 38
ระบุว่า "การศึกษาพิเศษเป็นการศึกษาที่จัดให้แก่บุคคลที่มีลักษณะพิเศษ หรือพิการ
ทางร่างกาย หรือจิตใจ อาจจัดเป็นสถานศึกษาเฉพาะ หรือจัดในโรงเรียนธรรมดาก็
ได้ก็ตามความเหมาะสม"

การสอนนักเรียนตาบอดนั้นเป็นศิลปะอย่างหนึ่ง และสิ่งสำคัญที่
ครูผู้สอนจำเป็นต้องมี คือ ความสามารถในการสอน ซึ่ง บี โลเวนเฟลด์ (B. Levenfeld

1973 : 256) ใ้แนะนำหลัก 5 ประการในการสอนนักเรียนตาบอด ดังนี้

1. คว่านึ่งถึงเอกลักษณ์บุคคล และขนาดของชั้นเรียนของเด็กตาบอด ควรอยู่ในระหว่าง 6 - 8 คน และโปรแกรมของเด็กแต่ละคน ควรจะพิจารณาให้เหมาะสมกับสภาพความต้องการของเด็กด้วย
2. ความเป็นรูปธรรม เด็กตาบอดเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ ในชีวิต จากการได้ยิน และการสัมผัส การสังเกตจากการสัมผัสทำให้เด็กตาบอดสามารถเรียนรู้เกี่ยวกับรูปร่าง ขนาด น้ำหนัก ความแข็งแรง คุณภาพของพื้นผิว อุณหภูมิ และ ความยืดหยุ่น หุ่นจำลองของสิ่งที่นำมาสอน ไม่ควรมีขนาดแตกต่างจากของจริงมากเกินไป เพื่อไม่ให้เด็กเกิดภาพพจน์ที่บิดเบือน
3. ความกลมกลืนสอดคล้องของคำอธิบาย ครูควรอธิบายให้สอดคล้องกลมกลืนกับประสบการณ์ที่เป็นรูปธรรม ซึ่งเด็กได้เรียนรู้มาแล้ว เพื่อให้เด็กสามารถจับสำคัญเหตุการณ์และเกิดการผสมผสานกับภาพพจน์ที่ตนเคยมีประสบการณ์มาแล้ว
4. การเพิ่มสิ่งเร้าเพื่อเป็นการขยายประสบการณ์ให้เด็กได้พัฒนาความคิดฝัน จินตนาการต่าง ๆ ได้ แต่ต้องกระทำอย่างมีระบบ และเริ่มทำตั้งแต่ให้เด็กรู้จักสิ่งแวดล้อมรอบ ๆ ตัว อาจเริ่มจากห้องเรียน ไปจนถึงโรงเรียน และชุมชนตามลำดับ
5. การทำกิจกรรมด้วยตนเอง ควรจะมีการฝึกฝน กระตุ้น และแนะนำให้เด็กเรียนรู้กิจกรรมทางสังคมด้วยตนเองให้มาก

นอกจากการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนในชั้นเรียนแล้ว ครูควรจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรให้แก่เด็กเรียนตาบอดด้วย เพราะการให้นักเรียนตาบอดได้เข้าร่วมกิจกรรมเหมือนนักเรียนปกติ เป็นการส่งเสริมให้นักเรียนตาบอดได้แสดงความสามารถ และประการสำคัญ คือ เป็นการฝึกให้นักเรียนตาบอดได้ใช้ชีวิตในสังคมด้วย ดังนั้น ครูผู้สอนจึงไม่ควรละเลยหรือมองข้ามความสำคัญของกิจกรรมเสริมหลักสูตร และควรส่งเสริมให้มาก เพื่อให้เด็กประโชยชน์สูงสุดแก่เด็กเรียนตาบอดด้วย

3.3 การใช้สื่อการเรียนการสอน

การเรียนการสอนวิชาภาษาไทยให้ไต่ผลดีนั้น ควรจัดให้นักเรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมต่าง ๆ เพื่อให้นักเรียนเกิดประสบการณ์ตรงมากที่สุด สื่อการสอนเป็นสิ่งที่ช่วยให้ครูสามารถจัดกิจกรรมต่าง ๆ ได้อย่างกว้างขวาง รวดเร็ว ประหยัดเวลา และไต่ผลมากกว่าการที่ครูจะบรรยายอย่างเดี่ยว นอกจากนี้ สื่อการสอนยังเป็นสื่อกลางในการถ่ายทอดความรู้ไปยังนักเรียนเพื่อให้เกิดการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ อีกด้วย

การสอนนักเรียนคาบออกนั้น สิ่งสำคัญที่สุด คือ สื่อการเรียนการสอน เพราะสื่อการเรียนการสอนจะทำให้ผู้เรียนและผู้สอนเข้าใจไต่ตรงกัน และโดยเหตุที่นักเรียนคาบออกสูญเสียการมองเห็น จึงจำเป็นต้องมีสื่อการสอนที่เป็นรูปธรรมที่สามารถจับต้องได้ หรือรับรู้ไต่กายประสาทสัมผัสส่วนที่เหลืออยู่

สมทรง พันธุ์สุวรรณ (2529 : 235) กล่าวถึงสื่อการเรียนการสอนคนคาบออกว่า

สื่อการเรียนการสอนคนคาบออก คือ วัตถุหรือสิ่งที้นำมาใช้เป็นเครื่องช่วยทำให้การเรียนการสอนคนคาบออกน่าสนใจ มีประสิทธิภาพสูงขึ้น ให้ความเข้าใจต่อนักเรียนมากขึ้น แม่นยำ และถูกต้องตามความเป็นจริง การสอนนักเรียนคาบออกส่วนมากจะใช้วิธีบรรยาย ทำให้หน้าเบื้อไม่เห็นเป็นจริงเป็นจัง เกิดการเข้าใจผิดไต่กาย นักเรียนไม่กระคือหรือร่นทีจะเรียน หรือท่องเรียนอย่างจำใจและไม่สนุกทีงนั้น ครูผู้สอนจึงควรเร้าใจเก็ทให้เกิดการเรียนรู้ โดยไต่ประสาทสัมผัสทั้งหมดทีเขาเหลืออยู่ให้เกิดประโยชน์มากที่สุด

สื่อการเรียนการสอนทีมีประโยชน์มากที่สุดสำหรับนักเรียนคาบออก นอกจากของจริง หุ่นจำลองแล้ว ยังมีอุปกรณ์อื่น ๆ อีก เช่น บทเรียนสำเร็จรูป หนังสืออ่านประกอบ ภาพพูน แผนที่พูน แถบบันทีกเสียง เป็นต้น ในการจัดการเรียนการสอนให้แก่นักเรียนคาบออกนั้น ครูผู้สอนจะต้องรู้จักเลือกไต่สื่อให้เหมาะสมกับสภาพความทีการทางการมองเห็นของนักเรียนควบคู่ไปกับวิธีสอน เช่น ปรับปรุงจากการให้นักเรียนดูภาพเป็นการสัมผัสจากของจริงหรือหุ่นจำลอง หรือควรมีการบรรยายภาพให้ละเอียด เพื่อให้นักเรียนเกิดจินตนาการและเรียนรู้ไต่กายขึ้น

โดยปกติ ครูผู้สอนมีหน้าที่ที่จะต้องผลิตสื่อวัสดุอุปกรณ์ในการสอน ทั้งแบบฝึกหัดที่พิมพ์เป็นเบรลล์ ของจริง หุ่นจำลอง แถบบันทึกเสียงเรื่องราวต่าง ๆ ภาพหุ่น แผนภาพหุ่น ฯลฯ สำหรับโรงเรียนในโครงการเรียนร่วมสอนนักเรียน ตามอบคณัน ควรถือเป็นหน้าที่ของครูผู้สอนในการประสานงานร่วมกันกับครูการศึกษาพิเศษ ประจำโรงเรียนนั้น ๆ ในการคัดแปลงหรือผลิตสื่อการสอนให้เหมาะสมกับนักเรียนตามอบคณัน โดยต้องวางแผนล่วงหน้าร่วมกัน และหาแนวทางในการผลิตสื่อการสอนให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้อย่างมากที่สุด

3.4 การวัดและการประเมินผล

เกณฑ์ในการวัดและประเมินผลสำหรับนักเรียนตามอบคณันใช้เกณฑ์เดียวกันกับนักเรียนปกติ ส่วนวิธีการวัดผลโดยทั่วไป ครูผู้สอนมักจะใช้วิธีการอ่านข้อสอบให้ฟังแล้วให้นักเรียนเขียนตอบเป็นอักษรเบรลล์ และเวลาในการสอบนั้น ครูผู้สอนได้ยืดหยุ่นหรือเพิ่มเวลาในการสอบบ้าง ซึ่งสุภาณี สนิธิรัตน์ (ม.ป.ป. : 350) พบว่าการคัดแปลงแบบทดสอบด้วยภาษาพูด สำหรับนักเรียนตามอบคณันใช้เวลาเป็น 3 เท่าของเวลาที่ใช้ในการทดสอบนักเรียนปกติ ทั้งนี้ ข้อเสนอแนะ ก็คือ ควรใช้ข้อทดสอบเดียวกันกับนักเรียนปกติ แต่ข้อทดสอบควรจัดทำเป็นอักษรเบรลล์โดยเฉพาะ และควรยืดหยุ่นในเรื่องของเวลาในการทดสอบบ้าง ซึ่งข้อสอบที่พิมพ์เป็นเบรลล์แล้วสามารถช่วยให้นักเรียนตามอบคณันมีความสามารถในการทำข้อสอบมากขึ้นอีกด้วย

แม้ว่าการวัดและการประเมินผลในโรงเรียนสอนคนตามอบคณันและโรงเรียนในโครงการเรียนร่วมสอนนักเรียนตามอบคณัน จะเป็นไปได้ตามระเบียบกระทรวงศึกษาธิการ ว่าด้วยการประเมินผลการเรียน เหมือนโรงเรียนทั่ว ๆ ไปก็ตาม กรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ (2527 : 226) ยังได้ขออนุมัติกระทรวงศึกษาธิการในการเพิ่มเติมวิธีการประเมินผลการเรียนตามหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น ดังนี้

ระเบียบกระทรวงศึกษาธิการ
ว่าด้วยการประเมินผลการเรียนตามหลักสูตร
มัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521
พ.ศ. 2524

เพิ่มเติมสำหรับคนตาบอด พ.ศ.2527

เพื่อให้เหมาะสมกับสภาพของคนตาบอด จึงเพิ่มเติมระเบียบกระทรวงศึกษาธิการ
ว่าด้วยการประเมินผลการเรียนตามหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521
ฉบับ พ.ศ. 2524 ดังนี้

หมวดที่ 2

วิธีการประเมินผล

เพิ่มเติม ข้อ 6.5 ใน ข้อ 6 ดังนี้

6.5 ในกรณีที่มีเด็กตาบอดเรียนร่วมกับเด็กปกติ ให้ผู้มีหน้าที่ประเมิน
ผลทุกชั้นตอน มีอำนาจปรับปรุงวิธีการใช้ข้อสอบ และเวลาตามความเหมาะสม

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

หมวดที่ 3
การตัดสินผลการเรียน

เพิ่มเติม ข้อ 11.3 ใน ข้อ 11 ดังนี้

11.3 ในกรณีที่มีเด็กตาบอดเรียนร่วมกับเด็กปกติ หากมีปัญหา
ให้กลุ่มโรงเรียน หรือประธานกลุ่มโรงเรียนมีอำนาจเชิญผู้แทนจากกองการศึกษาพิเศษ
หรือศึกษานิเทศก์ที่รับผิดชอบงานการศึกษาพิเศษ หรือผู้มีความรู้เรื่องการศึกษาพิเศษ
ในชุมชน เป็นผู้ร่วมพิจารณาให้ความเห็น

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยในประเทศ

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยในโรงเรียนสอนคนตาบอดและโรงเรียนในโครงการเรียนร่วมสอนนักเรียนตาบอดโดยตรงนั้น ยังไม่มีผู้ใดทำไว้เลย แต่งานวิจัยที่เกี่ยวกับการศึกษาคนตาบอด ใ้มีผู้วิจัยไว้บ้าง ซึ่งจะกล่าวถึง ดังต่อไปนี้

เพชรรัตน์ กิตติวัฒนากุล (2530) ได้วิจัยเรื่อง สภาพการจัดการศึกษา สำหรับนักเรียนตาบอดเรียนร่วมในโรงเรียนประถมศึกษา ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ โดยใช้แบบสอบถามเกี่ยวกับสภาพการจัดการศึกษาสำหรับนักเรียนตาบอดเรียนร่วมในโรงเรียนประถมศึกษา โดยศึกษาจากผู้บริหารโรงเรียน ครูประจำชั้น และครูเก็นสอน และแบบสัมภาษณ์เกี่ยวกับสภาพทางสังคมของนักเรียนตาบอดเรียนร่วมในโรงเรียนประถมศึกษา โดยศึกษาจากครูประจำชั้น ครูการศึกษาพิเศษ ครูเก็นสอน นักเรียนตาบอด และนักเรียนปกติในชั้นเรียนร่วม ประชากรที่ใช้ในการวิจัยทั้งหมด 274 คน แบ่งเป็นผู้บริหารโรงเรียน จำนวน 28 คน ครูประจำชั้น 40 คน ครูการศึกษาพิเศษ 4 คน ครูเก็นสอน 2 คน นักเรียนตาบอด 40 คน และนักเรียนปกติ 160 คน ผลการวิจัยสรุปได้ว่า

1. ด้านอาคารสถานที่และสภาพแวดล้อม ใ้มีการจัดเนะนำด้านอาคารสถานที่และสภาพแวดล้อมใ้แก่นักเรียนตาบอด แต่ยังมีปัญหาในด้านการขาดความรู้ความเข้าใจในเทคนิค วิธีการที่จะดัดแปลงอาคารสถานที่และสภาพแวดล้อมใ้เหมาะสมกับนักเรียนตาบอด สภาพห้องเรียนมีความเหมาะสมใ้แล้ว

2. ด้านบุคลากร โรงเรียนต้องการบุคลากร ประเภทครูการศึกษาพิเศษ เพื่อการแก้ไขหรือซ่อมเสริมเพิ่มเติม และปัญหาด้านบุคลากร คือ บุคลากรที่เกี่ยวข้อง มีหน้าที่รับผิดชอบต่อนักเรียนปกติมาก และครูผู้สอนขาดความรู้และทักษะในการสอนนักเรียนตาบอด

3. ด้านการบริหารงานวิชาการ ประสบปัญหาการขาดแหล่งวิทยาการที่จะใ้ความรู้แก่นักบุคลากร

4. กำนหลักสูตรและกิจกรรมเสริมหลักสูตร ใช้หลักสูตรปกติ และเนื้อหา
ยากเกินความสามารถของนักเรียนคาบออก มีการสนับสนุนให้นักเรียนเข้าร่วมกิจกรรม
เสริมหลักสูตรตามความสนใจ

5. กำนการเรียนการสอน ใช้การสอนพร้อมกันทั้งห้อง และเมื่อเรียนจบ
แล้วครูจะมอบหมายให้เป็นพิเศษ และครูยังขาดความรู้และทักษะในการสอนนักเรียนคาบออก

6. กำนสื่อการเรียนการสอน วัสดุและอุปกรณ์ไม่เพียงพอ ครูไม่มีความรู้
เกี่ยวกับเทคนิคการสร้าง และวิธีการใช้อุปกรณ์การสอน

7. กำนการวัดผลและประเมินผล ใช้เกณฑ์เกี่ยวกับนักเรียนปกติ ปัญหา
ที่พบ คือ บุคลากรไม่ค่อยให้ความร่วมมือ

ส่วนกำนสภาพสังคมของนักเรียนคาบออกเรียนร่วมในโรงเรียนประถมศึกษานั้น
พบว่า นักเรียนคาบออกมีความสัมพันธ์อันดีกับครูและเพื่อน ต้องการความช่วยเหลือเป็น
พิเศษจากครูในเรื่องการเรียน และอยากให้เพื่อนปฏิบัติต่อเขาเหมือนเพื่อนปกติคนอื่น ๆ

จรัล ทองปิยะภูมิ (2531) วิจัยเรื่อง การศึกษาสภาพและปัญหาการบริหาร
โรงเรียนในโครงการเรียนร่วมสำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็น โดยใช้
แบบสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง แบ่งออกเป็น 5 ประเด็นคามงานบริหารโรงเรียน ได้แก่
งานวิชาการ งานบุคลากร งานกิจการนักเรียน งานธุรการ และงานความสัมพันธ์
กับชุมชน สัมภาษณ์ผู้บริหารโรงเรียน 23 คน ผู้ช่วยผู้บริหาร 24 คน ครูประจำชั้น
44 คน และครูการศึกษาพิเศษ 18 คน จากโรงเรียนในโครงการเรียนร่วม 25 โรงเรียน
ทั่วประเทศ ผลการวิจัยพบว่า สิ่งที่โรงเรียนในโครงการเรียนร่วมจัดได้เหมาะสมแล้ว
ได้แก่ การจัดรูปแบบการเรียนร่วม การเตรียมความพร้อมนักเรียนที่มีความบกพร่อง
ทางการเห็น การปกครองนักเรียน และการจัดบริการ โดยตรงของครูการศึกษาพิเศษ
ส่วนสิ่งที่โรงเรียนในโครงการเรียนร่วมควรจัดให้มีหรือปรับปรุงแก้ไข ได้แก่
การกำหนดเป้าหมายทางการศึกษาสำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็น การเน้น
ความสำคัญของอาชีพศึกษาและการอาชีพ การจัดทำแผนการศึกษารายบุคคล การจัดตั้ง
คณะกรรมการเรียนร่วมภายในโรงเรียน การจัดสื่อวัสดุอุปกรณ์พิเศษ การนิเทศ

การจัดอัตรากำลังครูการศึกษาพิเศษ การจัดทำพรรณนางานของบุคลากรในโรงเรียน การฝึกอบรมบุคลากรในโรงเรียน การสำรวจเด็กที่มีความบกพร่องทางการเห็น การจัดบริการช่วยเหลือ การจัดทำระบบข้อมูลที่เป็นต่อการประเมินนักเรียน การปรับสภาพอาคารสถานที่ การปรับสภาพแวดล้อมภายในห้องเรียน และการเตรียมผู้ปกครอง

สรานี กุลยภิญโญ (2531) ใ้วิจัยเรื่อง การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนตาบอด ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 จากแหล่งเรียนการสอนที่มีเสียงประกอบ และไม่มีเสียงประกอบ โดยทดลองใช้แหล่งเรียนการสอนที่มีเสียงประกอบและไม่มีเสียงประกอบ 4 เรื่อง กับนักเรียนตาบอดชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ของโรงเรียนสอนคนตาบอดกรุงเทพ และโรงเรียนสอนคนตาบอดภาคเหนือ จังหวัดเชียงใหม่ จำนวน 28 คน แบ่งกลุ่มตัวอย่างนักเรียนออกเป็น 2 กลุ่ม ๆ ละ 14 คน หลังจากนั้นใ้ทดลองวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยใช้แบบทดสอบที่ผู้วิจัยใ้สร้างขึ้นเอง ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่เรียนด้วยการฟังแหล่งเรียนการสอนที่มีเสียงประกอบและไม่มีเสียงประกอบ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

งานวิจัยต่างประเทศ

เอ็ม ซี แวง และ อี ที เบเกอร์ (M.C.Wang and E.T.Baker 1985 : 517) ใ้วิจัยเรื่อง ลักษณะและผลสัมฤทธิ์ของการเรียนร่วม โดยวิเคราะห์จากงานวิจัยตั้งแต่ปี 1975 ถึงปี 1984 พบว่า เด็กพิเศษที่เรียนร่วมมีผลสัมฤทธิ์สูงกว่าเด็กพิเศษที่ไม่ใ้เรียนร่วม เด็กพิเศษที่เรียนร่วมสามารถพัฒนาทั้งในด้านการปฏิบัติตน ก้านทัศนคติ และก้านผลการเรียน ส่วนลักษณะที่พบในการเรียนร่วมที่มีผลสัมฤทธิ์สูง ใ้แก่ การประเมินอย่างต่อเนื่อง การกำหนดใ้มีทางเลือก สื่อวัสดุอุปกรณ์ และหลักสูตรที่หลากหลาย แผนความก้าวหน้ารายบุคคล และการบริหารตนเองของนักเรียน

วี อี บิชอป (V.E. Bishop 1986 : 939 - 946) ใ้วิจัยเกี่ยวกับองค์ประกอบที่ใ้ให้การเรียนร่วมของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเห็นประสบความสำเร็จ พบว่า องค์ประกอบที่มีความสำคัญที่สุดตามลำดับ ใ้แก่ ครูปกติที่มี

ความยืดหยุ่น และให้การยอมรับ ปฏิสัมพันธ์และการยอมรับของเพื่อนนักเรียน ทักษะ
ทางสังคม ผลสัมฤทธิ์ทางวิชาการ ภาพพจน์ที่ดีเกี่ยวกับตนเอง การฟังตนเอง
ทัศนคติที่ดีในครอบครัว แรงจูงใจ บุคลิกภาพสนับสนุน สื่อวัสดุอุปกรณ์ที่เพียงพอ
ผลการวิจัยครั้งนี้ชี้ให้เห็นว่า องค์ประกอบด้านทัศนคติมีความสำคัญต่อความสำเร็จของ
การเรียนรู้

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY